Text > **Roser Giménez García** va néixer a Manresa el 1994. Actualment, fa el que pot per esgarrapar minuts d'una carrera acadèmica incipient i dedicar-los a llegir, a escoltar persones sàvies i, de vegades, també, a escriure alguna historieta. Aquesta n'és una.

El meu albirament de l'Orca

El congrés començava dimecres al matí. Però jo no havia estat mai a Porto, i la diferència entre volar dimarts o el mateix dia era escandalosa. Maleïdes aerolínies. Ara, que vaig ben aprofitar el dia extra. Vam aterrar d'hora i vaig decidir que era un senyal. Em vaig regalar un esmorzar americà a l'aeroport. Sempre m'havia fet gràcia provar un *brunch* d'aquells. *Béiguels*, melmelada, ous, cansalada... i un Margarita també, què carai.

No podia anar a l'hotel fins a les dues i la maleta era petita. Vaig agafar un bus i vaig baixar no sé on. Caminava a poc a poc, carrerons avall i bocabadat per camuflar-me entre els turistes. Aviat vaig ser vora el riu. Preciós, el Duero, però massa atrafegat. Vinga vaixells i restaurants i músics de carrer. Em va semblar que ja era hora de trobar-li companyia al Margarita i, de passada, de fer-ne jo un també, de riu. No cal ser davant del Mediterrani per estar la mar de bé fent una tapeta en una terrassa... Però, collonses, quina clatellada!

Carrer amunt i amb un parell de cerveses, encara anava més lent, i gairebé m'oblido la maleta, però vaig trobar l'hotel preguntant només un cop. M'havia informat abans de viatjar, com ha de ser. Bé, més aviat durant el viatge. Mentre esperava per embarcar, vaja, si s'ha de dir tot. La recepcionista, molt maca. Un castellà après a Madriz. L'habitació, com qualsevol altra. Petita. Però ja en tenia prou. L'important era no compartir dutxa, que un ja té una edat i no està per a aquestes coses. El moviment hippy per a qui no li facin res els fongs. Em vaig quedar clapat.

Em vaig despertar cap a les sis i vaig baixar a veure la recepcionista. Me l'havien canviada per un noiet. Ves. Però també ens vam entendre i em va recomanar un restaurant. El bacallà, incomparable. El vi, justet, però pel preu ja era això. A dos de vuit, potser tres, ja ho tenia fet. Ja em tens altra vegada rondant a veure com passo l'estona. No em fa res viatjar sol, només que quan ho expliques sona repetitiu. Si fumés, encara tindria una excusa per xerrar amb algú, però demanar foc, així perquè sí, és una ximpleria i, de totes maneres, mai he estat gaire bon conversador. A més, no feia fred. La nit acollia els passejos de bon grat. La Rua das Flores. El pont il·luminat. L'estació de tren. Espectacular, per sempre més enamorat. Llàstima no haver-ne tornat amb aquest bon record. Amb la pila de centres comercials que hi ha, i vaig haver d'anar a petar en aquell!

Vaig aturar-me perquè em va semblar que als contenidors s'hi movia alguna cosa. Per què mai il·luminen bé aquestes zones? Com si no sabessin de les pellis que vora les deixalles, de nit, hi passen calamitats. Uns dits d'home que es clavaven en una cuixa. Crits esmorteïts per una mà. Ell, callat, el molt puta. Jo també, palplantat. Una bufetada i un ah!; l'estrèpit dels dos cossos contra el plàstic dur del contenidor. Una sivella a terra. Els cops contra el rebuig, insistents com un batec. Una vegada, i una altra, i torna-hi. Diria que ella somicava. No sé d'on, per un instant, una llum els va ruixar. Potser van ser els fars d'algun cotxe? El cas és que li vaig veure tota la cara. Les ulleres, la franja canosa tan elegant, tan distintiva, entre la cabellera negra, i una barba de quatre dies que l'endemà, a la cerimònia d'obertura, ja no duia.

Jo no exposava fins divendres. Vaig dubtar tota la nit si tancar-me a l'habitació, anar al congrés només a presentar-m'hi i fotre el camp. Però no. Vaig anar a totes les sessions i vaig somriure a tothom i la vaig fer petar sobre el de sempre a les pauses del cafè. I ell també. Homes i dones intentaven caure-li bé entre sessió i sessió, quan li demanaven per seure al seu costat, quan fèiem cua, com si res, per furtar un entrepanet, tots morint-nos de gana però elogiant la darrera publicació del reputat malparit. Això és el que implica ser un dels biòlegs marins més reconeguts del món. Algú li havia fet el favor de posar-li un àlies que ell feia veure que desconeixia: l'Orca.

La carta de recomanació, la hi havia demanat feia dues setmanes. Sortint del lavabo, en veure la meva cara de sorpresa, i de vergonya, em va dir que ja la tenia.

—Te l'envio quan torni al despatx. Cap problema —va fer bé la pausa de sociòpata—. Oi?

El vol de tornada es va endarrerir quatre hores. No calia ser un geni: un altre senyal. Però feia més de tres anys que anava darrere d'aquella plaça. M'havia empassat tanta merda... I fins aleshores no havia aconseguit fer-me prou renom per demanar-la-hi. No tot és blanc o negre.

Dono a la Fundación Mujeres.

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.